

2129 om man vil 3die Beh. af Lovforsl. om Tillægsbevill. f. Finantsaaret 1868-69. 2130
 minn ma' mælt 19 i samning stamm god
 19 samningma' 222 tim 10 192. 1912. 191190

nibbe Deel af Raasbeholdningen og ikke Regnskabsbeholdningen, og at jeg fremdeles ikke nærer nogen Frygt for at skulle komme i nogen Bæmselighed ved at udrede det mulige Understud paa den nuværende Finantslov af denne Raasbeholdning.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at nogle af de Bemærkninger, som den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Krieger) fremkom med, nærmest kunne opfattes som en Forsættelse her i denne Sal af en Forespørgsel, som i det andet Thing er bleven stillet til mig. Det ærede Medlem beklagede, at det, der af mig er blevet udtalt, ikke forelaa trykt for ham. Derfor jeg ikke havde en vel grundet Frygt for at trætte det ærede Thing, saa skulde jeg meget gjerne, saavidt jeg erindrer det, Ord til Dig gjentage, hvad jeg har sagt i det andet Thing. Hovedindholdet af, hvad jeg har udtalt, maa jo imidlertid være det ærede Medlem bekendt, siden det har kunnet foranledige den Udtalelse fra hans Side, som det gjorde. Det forekommer mig imidlertid, at endog den ængsteligste Finantsmand maatte kunne finde sig fuldkommen beroliget derved, at den jo ikke kan være Tale om nogen Udvidelse af det nu til Anlæg bestemte Statsjernbanenet, uden at dette fastlaaes gennem særlige Love, og dernæst forekommer det mig, at det ærede Medlem ogsaa maatte kunne have fundet Bepligtelsen i den Udtalelse fra min Side, som gik ud paa, at det selvfølgelig ikke kunde være Tale om at ville foreslaae eller bestemme nye Jernbaneanlæg, førend de allerede nu ved Lov fastlaaede være udførte. Det forekommer altsaa mig, at i Realiteten vil dette Spørgsmaal om Udvidelsen af Statsjernbanerne først komme til at ligge for i en saa fjern Tid, at jeg ikke troer, man er berettiget til fra de nuværende Tilstande, hverken fra den nuværende finansielle Tilstand eller fra den nuværende Rentabilitet af Statsbanerne, at drage nogensomhelst Slutning om, hvorvidt det til den Tid vil være rigtigt at gaae videre. Det er oftere og fra flere Sider blevet udtalt, at Udvidelsen af Statsjerna-

nerne og selv Anlæggelsen af dem i det Omfang, hvori de nu ere vedtagne, nødvendigvis maatte gaae Haand i Haand med nye Skattepaaleg. Jeg skal dog tillade mig at gjøre en Indvending derimod, og det er den, at denne Nødvendighed jo dog kun vil være tilfede, forsaavidt den Capital, man fremdeles anvender paa Jernbaneanlægene, ikke forenter sig, eller med andre Ord, at der ikke naar efter naar indvindes et saameget større Udbytte af Statsjernbanedriften, som fuldkommen svarer til den Meercapital, man i disse Aar anvender paa Jernbaneanlægene. Den engang tabte Rente, der i et Aar som dette vel kan anslaaes til omtrent $\frac{1}{2}$ Million, er jo i Virkeligheden udredet paa indværende Aars Finantslov af de løbende Indtægter. Det vil jo nemlig føre til Gætt og det Samme, om Jernbanerne i Lighed med andre Statsejendomme vare opførte paa Activsiden med deres Anlægscapital, og der saa paa Udgiftssiden var blevet debiteret dette Tilskud i Rente, som Statsdriften gjorde nødvendig. I stedet derfor er Capitalen ikke opført paa Activsiden, og paa Indtægtsiden er der kun opført den ringe Rente, de afgive; men Facit bliver aabenbart Gætt og det Samme, nemlig, at man i næste Finantsaar kommer til at tilskyde ca. $\frac{1}{2}$ Million til Dækning af Rentetabet ved Statsjernbanernes Anlæg. Jeg for mit Vedkommende formener nu, at dette Tilskud ikke vil blive større i de kommende Aar, idet det stigende Udbytte ved Statsjernbanens Drift fuldstændigt vil svare til Renten af den større Capital, som anvendes paa Jernbaneanlæg. Jeg skal villigt indrømme, at der i Statens Jernbaneanlæg i dette Dieblit er anbragt en Capital, som ikke bringer Rente, og som i mange Aar i alt Fald ikke vil komme til at bringe fuld Rente, men jeg mener, at dette Tab er lidt. Om det ikke er glemt, er det dog engang lidt, og det har vist sig ikke alene gennem Budgetterne, men ogsaa gennem Regnskaberne, at man har kunnet taale at bære dette Tab.

Krieger: Ja, jeg vil og kan naturligt